

taillonerne i 35 eller 20 Dage efter Omstændigheberne. Det vil altsaa blive en Indfaldelse, hvis Størrelse varierer mellem 105 og 90 Dage. Efter det her foreliggende Udkast er det ikke saa nemt at komme dertil, da der ikke der er en saadan regelmæssig Begyen hvert andet Aar, det er her nødvendigt, da Afdelingerne maa komme til at deltage i de større Øvelser 2 Gange i 5 Aar, at gjøre et lille Regnestykke, idet man nemlig maa se, hvoreledes det stiller sig i et Femaar. Den høitagtede Minister anfører i Motivterne, at Forholdet vil blive saaledes, at omtrent Halvdelen af Mandskabet bliver indfaldt i 65 Dage, og at den anden Halvdel bliver indfaldt i 95 Dage, og det er ogsaa ganske vist paa det Nærmeste rigtigt. Smidkøtid har jeg dog for en Sammenlignings Skyld regnet det noget nærmere ud, og det staa da saaledes, naar vi f. Ex. betragte Kvindvænniet 1877—81, og det forudsættes, at de større og de mindre Øvelser veksle saaledes med hinanden, at der kommer en Kontinuitet, at der altsaa kommer f. Ex. en større, en mindre, en større og to mindre Øvelser (man kan tage det Første først og det Andet sidst, det er ligegyldigt, men skal der være Kontinuitet og Ligelighed, maa det blive omtrent paa denne Maade), saa viser det sig, at i et saadant Femaar blive to Femtedele af Styrken indfaldt i 65 Dage, een Femtedel i 95 Dage og to Femtedele i 100 Dage. Dette ville de Herrer se, er i og for sig en ikke saa ganske ringe Differenti paa et i sig selv saa ringe Antal Dage. Og naar man nu sammenligner den faste Tjenestetid plus Indfaldselsernes Minimum og Maximum, saa viser Forholdet ved de 3 Organisationer sig at være følgende. Efter Hærløven, som vi nu have, saaledes ændret, at Fordelingen af Mandskabet bliver ligelig for Sammenligningens Skyld, faaes et Minimum af 9 Maanedes mod et Maximum af 17½ Maaned; Revisionsforslaget af 1872 vilde give et Minimum af 9 Maanedes imod et Maximum af 17 Maanedes og 10 Dage, og at det her foreliggende Forslag giver et Minimum af 7 Maanedes og 5 Dage mod et Maximum af cirka 19 Maanedes. De Herrer ville jo naturligvis forstaa, at jo mere disse Tal høies ud fra hinanden, vil den samlede Værdi af Uddannelsen, nemlig naar det er en ringe Del af Mandskabet, der er længe inde, og en større Del, der er permitteret, blive mindre, Uddannelsens Godhed vil staa i et omvendt Forhold til denne Afvigelse, og det kan vistnok heller ikke bestrides, at, saaledes som Forholdet er stillet i det foreliggende Forslag, maa i Sammenligning med de 2 andre Organisationer, Niveauet for Uddannelsen af hele Mandskabet siges at være sunket. Jeg har med Hensyn til det Spørgsmaal om de 5 eller 6 Maanedes første Uddannelsesfestid tidligere haft Leilighed til meget bestemt at udtale mine Anskuelser for det høie Thing, og de Herrer ville derfor forstaa, at jeg i høi Grad deler de store Betænkeligheder, som den

høitagtede Minister har havt ved at gaa ned fra 6 til 5 Maanedes; jeg tror derfor, det er et fuldstændig adækvat Udtryk, han har brugt, naar han ved Forelæggelsen af Lovforslaget sagde, at han troede dog at turde vove dette Skridt. Det er ganske vist efter min Overbevisning et noget uvovligt Forsøg, saameget uvovligere som vi jo, naar Skridtet engang er gjort, kunne sige os selv, at det selv om det skulde vise sig, at det ikke var heldigt, da vil ligge udenfor al Himelighed, at vi kunne gjøre det tilbage igjen, idetmindste ikke uden efter meget alvorlige og sørgelige Erfaringer. Naar jeg har sagt dette, skal jeg samtidig erkende, at det Lægemiddel, som den høitærede Minister har søgt i den forrige Tid for Indeholdelsen af uddannet Mandskab, ganske vist er meget godt. Det kan jo ikke negtes, at i det Dieblit, Rekrutterne kunne blive fri for den Bagt og Garnisonstjeneste, som ikke er fornøden for deres Uddannelse, saa vil der vindes endel Tid for dem, en Fordel, der navnlig vil gjøre sig gjældende her ved de kjsbenhængte Afdelinger, der ere i høi Grad befæredede i saa Henseende, og ogsaa ved Afdelingerne i Viborg, navnlig saalænge Leirmateriellet er ved Hald, men jeg er overbevist om, at det ogsaa vil gjøre sin gode Virkning gjældende ved de andre Afdelinger, der dog bestandig have en Del Arbejde og en Del Bagtjeneste, som Rekrutterne nu maa udføre. Der er iøvrigt en Omstændighed, som jeg, idet jeg omtaler dette Punkt, samtidig vil gjøre opmærksom paa, nemlig at den Mighed med Hensyn til Indfaldselserne, jeg før omtalte, ikke alene fordeler sig forskjelligt paa Individerne af forskjellige Aargange, men den kommer ogsaa til at fordele sig forskjelligt paa Individet af samme Aargang, forsaavidt en saadan regelmæssig Turnus, som jeg her omtalte, tænkes overholdt, hvad jeg maa antage. Jeg skal i saa Henseende henlede den høitagtede Ministers og det høitærede Things Opmærksomhed paa et Forhold, som neppe kan undgaaes, og som forekommer mig ikke at være heldigt, da det vil kunne medføre Følger i en vis Retning, som man gjerne vilde forstaaes for. Betragte vi nemlig dette Kvindvænnium, som jeg før omtalte, nemlig 1877—81, og man antager, at der for et Regiment i 1877 afholdes en større Øvelse, i 1878 en mindre, i 1879 en større og i 1880 og 1881 mindre Øvelser, saa vil dette Regiment faae følgende Indfaldelser. De Rekruter, der ere uddannede i 1875, ville ved begge Batailloner blive indfaldte i 65 Dage, af dem, der ere uddannede i 1876, vil den ene Bataillons Rekruter blive indfaldte i 65 Dage, den anden i 100 Dage. For de i 1877 Uddannede vil det stille sig saaledes, at begge Batailloners Mandskab bliver indfaldt i 95 Dage, af de i 1878 Uddannede bliver den ene Bataillons Mandskab indfaldt i 100 og den anden Bataillons Mandskab i 65 Dage, og endelig ville de Rekruter, der udspringe af Aaret 1879, ved begge Batailloner faae en Indfaldelse paa 100